

τού Ἐρημίτου καὶ τοῦ "Ἐκτόρος Σπυροῦ. Δεσύλλα. Πόσα δὲν λέγει ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοίξεως! Μου ἔφανη ὡς ὅμοιος εὐγλωττος εἰς τὸ Ἀγίον Πάσχα, μὲ πλήθος ἐπισοδίων τρυφερῶν καὶ συγκινητικῶν. Κρῖμα ποῦ εἶναι τόσον ἑκτενής καὶ θά περιορισθῶ εἰς ἐν μικρὸν ἀπόσπασμα:

"Ἔως πέρι τῆς ἡ καιμένη ἡ γιαγιά μου, ἡ ὁποία εἶχε τὴν συνήθειαν καθε χρόνο τὸ Πάσχα νὰ ἐργάζεται ἀπὸ πρὸ ἀδικόπως διὰ νὰ γειτοῖ ἔνα σεντουχάκι ἀπὸ φορέματα κτλ. τὰ δυοῖς ησαν πρωτοτιμένα νὰ μοιρασθῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. "Οταν τὴν ἔβλεπα νὰ ἐργάζεται τόσον πολὺ καὶ νὰ ποκάμην ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον, τῆς ἔλεγα:—Γιαγιάκα μου, μὴν κοπιάζῃ τόσον δός τα νὰ σού τα ράψουν. Τότε μοῦ ἔλεγε:—Παιδάκι μου, δὲν ἔχειρες τί εὐχαριστησιν αἰσθάνεται κανεὶς δοτῶν κοπιάσῃ καὶ ἐργασθῇ διὰ νὰ στελῇ βοήθημα εἰς πτωχούς, διότι ἔαν τα δώσω νὰ τα ράψουν, καθὼς λες, αὐτὴν τὴν εὐχαριστησιν δὲν θὰ την αἰσθανθῶ... . Καὶ ἔνηκολούθει νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ προφύσῃ νὰ τα τελειώσῃ πρὸ τῆς μεγάλης ἔβδομάδος, που δὲν ἔργαζονται τότε. Καὶ τὸ Πάσχα ἐπηγγίζιαν μαζὶ καὶ ἐμοιάζουμε εἰς τοὺς πτωχοὺς τὰ φορέματα, μαζὶ μὲ φυτό, κόκκινα αὐγὰ κτλ. "Ω, τί εὐχαριστησις!"

Τὰς ὥραιας αὐτὰς παραδόσεις τὰς συνεχίζει ἡ Ἀνθηρᾶ "Ἀνοίξις καὶ διὰ τοῦ οἴκουνεν ἄλλοτε ἡ γιαγιά της, τὸ καμνεῖ τῷρα αὐτή. Διὰ τοῦτο τῆς ἀρέσει τόσον τὸ Πάσχα.

Ο Ἐρημίτης, ἐπίσης εὐγλωττος, ἐκφράζεται ὡς Ἑξῆς: «...Πόσον ὥραια εἶναι ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, διὰν εὐδίσκεται καὶ κανεὶς εἰς τὴν ἔξοχήν. Βλέπει γύρω τὸν παντοῦ πρασινάδαν καὶ ἀνοίξιν, ἡ φύσις ὅλη γελᾷ καὶ ἀγάλλεται, τὰ ἄνθη σπορτίζουν τὴν γλυκεῖαν τῶν εὐδώδων καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι καὶ Πάσχα καὶ Πρωτομαριά. Πόσας ὥραιας ἀναμνήσεις δὲν ἔγκειται ἡ ἑορτὴ αὐτῆς! καὶ πόσοι δὲν θα ἐπεδύμουν νὰ την ἔωρταξον ἄλλην μίαν φοράν τούλαχιστον εἰς τὴν πατοίδα των, ἐν μέσῳ τῶν γονέων των, τῶν συγγενῶν των καὶ παλαιῶν φίλων—ἄλλα δὲν δύνανται.» Ήξεύρω δύμως ὅτι τὴν εὐτυχίαν αὐτήν την ἀπολαμβάνει ὁ Ἐρημίτης καὶ διὰ τοῦ ηξεύρει πόσον εἶναι μεγάλη...

«Πόσαι προετοιμασίαι γίνονται διὰ τὴν ἄριαν αὐτήν ἡμέραν!—ἀναφωνεῖ καὶ διὰ τὸν Ἐκτόρο Λεσύλλας. — Κατὰ πρώτον παύνουν τὰ μαθήματα, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι προετοιμάζονται διὰ τὴν λαμπτὸν αὐτὴν ἑορτήν. "Οπον πηγανει τις, εἰς τὰς ὅδους, εἰς τὰς οἰκίας, παντοῦ βλέπει τὰς προετοιμασίας. Η μήτηρ φροντίζει διὰ τὰ νέα ἐνδύματα, τὰ δυοῖς ἀνυπομόνως περιμένομεν νὰ φορέσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα· προετοιμάζει τὰ γλυκίσματα, βάφει τὰ ικόνινα αὐγά. Ο πατήρ φροντίζει νὰ μας φέρῃ τὸ παχὺ ἀφνὶ καὶ τὰ ἄλλα δψώνια τοῦ Πάσχα. Ήμεῖς δὲ τὰ προσμένομεν νὰ τὰ ἀπολαύσωμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν.... Τέλος τὴν Κυριακὴν λιαν ἐνωδίς σηκωνόμεθα διὰ νὰ παρενθεθῶμεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν καὶ νάκούσωμεν τὸ γλυκὺ ἔκεινο Χριστὸς Ἀνέστη.»

Άλλα παιδιά προτιμοῦν τὴν Πρωτοχρονιάν. Η ώραια αὐτὴ ἑορτὴ μὲ τὰ δῶρα, διὰ τὴν δυοῖς προπάντων ἡμέραν διὰ τὸν Πρωτοχρονιάν, μαζὶ μὲ τοὺς Αγίους. Τὸν ἔβλεπεν τὴν κοινωνίαν μας, διανέμονται βραβεῖα πολυτελέστατα, ὥραια βιβλία χρυσόδετα, στέφανοι ἀπὸ δάφνην, ὀφραλογία, χαρτοφυλάκια κτλ. πού τα προσέφερον οἱ δυογενεῖς, οἱ δυοῖς ἀδελφοὶ ἐδῶ εἶναι πολὺ πλούσιοι. Καὶ διὰ κάποια μάθημα ἀπονέμεται ἔκχριστὸν βραβεῖον, ὅπως εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ σχολεῖα. Φαντάσου λοιπὸν τὴν χαράν μου εἰς τὰς ἔξετάσεις, διὰν ἐπιτυγχάνω καὶ βραβεύομαι εἰς πολλὰ μαθήματα μαζὶ. Η μόνη μου ἀγαλλίασις εἶναι τὰ

Φαίνεται δύμως ὅτι δὲν ἐπρεπε νάπορήσω. Τὰ παιδιά προτιμοῦν τὰ δῶρα που ἔχουν σημασίαν, τὴν ἡμέραν ἀμοιβήν καὶ ἐκανοποίησιν. Δι᾽ αὐτὸν εἶναι τόσον μεγάλον τὸ πλήθος ἐκείνων που προτιμοῦν τὴν ἡμέραν τῶν ἔξετάσεων, τοῦ προβίβασμοῦ, τῶν βαθμῶν, τῶν βραβείων. Θεέ μου, τί σωρός! Ποίαν νὰ πρωτοκανθέρεω ἀπὸ δύλας αὐτὰς τὰς ώραιας ἐπιστολάς! Ό Ρωμαῖος Κικέρων ἔχεται ζωηρότατα τὰς ἔντυπωσεις του, τὴν ἀγωνίαν τὴν πρὸ τῶν ἔξετάσεων καὶ κατόπι τὴν χαράν του, διὰν ἀπήντησε λαμπτρά—ώς ἐπιμελές καὶ φιλότιμον παιδὶ ὃπου εἶναι—καὶ ἐπήρεν ἀριστα. Τὸ ίδιον καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Σηματα, (ἡ ὁποία προσεύχεται εἰς τὴν Παναγίαν διὰ νὰ της δίδῃ δύναμιν εἰς τὰς ἔξετάσεις,) τὸ ίδιον καὶ διαμάρτυρος Νικόλαος Κιτσίνης (ὁ ὄποιος, διὰν πλησιάζει τὸν ἡμέραν ἔχει μεγάλην ἀπηρτούμχιαν καὶ φόβον μήπως δὲν ἀπαντήσῃ τὸν πολὺν κόπον, τῆς ἔλεγα:—Γιαγιάκα μου, μὴν κοπιάζῃ τόσον δός τα νὰ σού τα ράψουν. Τότε μοῦ ἔλεγε:—Παιδάκι μου, δὲν ἔχειρες τί εὐχαριστησιν αἰσθάνεται κανεὶς δοτῶν κοπιάσῃ καὶ ἐργασθῇ διὰ νὰ στελῇ βοήθημα εἰς πτωχούς, διότι ἔαν τα δώσω νὰ τα ράψουν, καθὼς λες, αὐτὴν τὴν εὐχαριστησιν δὲν θὰ την αἰσθανθῶ... . Καὶ ἔνηκολούθει νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ προφύσῃ νὰ τα τελειώσῃ πρὸ τῆς μεγάλης ἔβδομάδος, που δὲν ἔργαζονται τότε. Καὶ τὸ Πάσχα ἐπηγγίζιαν μαζὶ καὶ ἐμοιάζουμε εἰς τοὺς πτωχούς τὰ φορέματα, μαζὶ μὲ φυτό, κόκκινα αὐγὰ κτλ. "Ω, τί εὐχαριστησις!"

Τὰς ὥραιας αὐτὰς παραδόσεις τὰς συνεχίζει ἡ Ἀνθηρᾶ "Ἀνοίξις καὶ διὰ τοῦ οἴκουνεν ἄλλοτε ἡ γιαγιά της, τὸ καμνεῖ τῷρα αὐτή. Διὰ τοῦτο τῆς ἀρέσει τόσον τὸ Πάσχα.

Ο Ἐρημίτης, ἐπίσης εὐγλωττος, ἐκφράζεται ὡς Ἑξῆς: «...Πόσον ὥραια εἶναι ἡ ἑορτὴ αὐτῆς, διὰν εὐδίσκεται καὶ κανεὶς εἰς τὴν ἔξοχήν. Βλέπει γύρω τὸν παντοῦ πρασινάδαν καὶ ἀνοίξιν, ἡ φύσις ὅλη γελᾷ καὶ ἀγάλλεται, τὰ ἄνθη σπορτίζουν τὴν γλυκεῖαν τῶν εὐδώδων καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι καὶ Πάσχα καὶ Πρωτομαριά. Πόσας ὥραιας ἀναμνήσεις δὲν ἔγκειται ἡ ἑορτὴ αὐτῆς! καὶ πόσοι δὲν θα ἐπεδύμουν νὰ την ἔωρταξον ἄλλην μίαν φοράν τούλαχιστον εἰς τὴν πατοίδα των, ἐν μέσῳ τῶν γονέων των, τῶν συγγενῶν των καὶ παλαιῶν φίλων—ἄλλα δὲν δύνανται.» Ήξεύρω δύμως ὅτι την ἑορτὴν αὐτήν την ἔχει μεγάλη...

«Πόσαι προετοιμασίαι γίνονται διὰ τὴν ἄριαν αὐτήν ἡμέραν!—ἀναφωνεῖ καὶ διὰ τὸν Ἐκτόρο Λεσύλλας. — Κατὰ πρώτον παύνουν τὰ μαθήματα, ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι προετοιμάζονται διὰ τὴν λαμπτὸν αὐτὴν ἑορτήν. "Οπον πηγανει τις, εἰς τὰς ὅδους, εἰς τὰς οἰκίας, παντοῦ βλέπει τὰς προετοιμασίας. Η μήτηρ φροντίζει διὰ τὰ νέα ἐνδύματα, τὰ δυοῖς ἀνυπομόνως περιμένομεν νὰ φορέσωμεν τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα· προετοιμάζει τὰ γλυκίσματα, βάφει τὰ ικόνινα αὐγά. Ο πατήρ φροντίζει νὰ μας φέρῃ τὸ παχύ ἀφνὶ καὶ τὰ ἄλλα δψώνια τοῦ Πάσχα. Ήμεῖς δὲ τὰ προσμένομεν νὰ τὰ ἀπολαύσωμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν.... Τέλος τὴν Κυριακὴν λιαν ἐνωδίς σηκωνόμεθα διὰ νὰ παρενθεθῶμεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν καὶ νάκούσωμεν τὸ γλυκὺ ἔκεινο Χριστὸς Ἀνέστη.»

Μου ἔφανησαν ἀξιοσημείωτοι δύο προπάντων ἐπιστολαὶ ἐκ τῆς σειρᾶς αὐτῆς: Τῆς Πέτρας Σκανδάλου καὶ τοῦ Τρικυριακοῦ Μαλέα.

Η Πέτρα Σκανδάλου γράφει: «Εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Κοινωνίας μας, διανέμονται βραβεῖα πολυτελέστατα, ὥραια βιβλία χρυσόδετα, στέφανοι ἀπὸ δάφνην, ὀφραλογία, χαρτοφυλάκια κτλ. πού τα προσέφερον οἱ δυογενεῖς, οἱ δυοῖς ἀδελφοὶ ἐδῶ εἶναι πλούσιοι. Καὶ διὰ κάποια μάθημα ἀπονέμεται ἔκχριστὸν βραβεῖον, ὅπως εἰς τὰς ἔξετάσεις, διὰν ἐπιτυγχάνω καὶ βραβεύομαι εἰς πολλὰ μαθήματα μαζὶ. Η μόνη μου ἀγαλλίασις εἶναι τὰ

τὰ παράδειγμά μου — ἐπιλέγει, — ἀκολουθήσουν καὶ δοιοὶ οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ σου καὶ γένω μέρος μου (φεῦ! μητέρα δὲν ἔχω!) Μὲ πόσην ἀγάπην μὲ σφίγγει τότε εἰς τὰς ἀγνάλας του καὶ με καταφιλεῖ στεφανωμένην!)

Άλλ' ὁ Τρικυριακός Μαλέας, προτιμᾶς προπάντων τὴν ἡμέραν τῶν ἔξετάσεων (ὅπως καὶ διὰ τοῦ Ανδρεῖος Ἡπειρωτῆς) διότι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέραν πάχουνται αἱ τόσον περιπόθητοι διακοπαί, αἱ δυοῖς μὲς ἀπομακρύνουν ἐπὶ δύο μῆνας ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ μας φέρουν εἰς ἔξοχάς, εἰς διασκεδάσεις, εἰς ταξιδία, εἰς παραθαλάσσια κτλ. Καὶ προσθέτει:

«Τὴν ἡμέραν ταύτην ἔγω τὴν δυναμέσων «Πρόξενον» διότι εἶναι ποδενός δὲν τῶν μετέπειτα ἀπολαύσεων.» Ναί· ἀλλὰ ἂν δεν πάρῃ κανεὶς εἰς την θρησκείαν μου καὶ τὴν θρησκείαν μου, δὲν δὲν προβίβασθη; ... Τότε τί γίνεται;

Τώρα ἔρχονται μερικοὶ οἱ δύο προτιμοῦν τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων των Γενεθλίων των. Ίδου διατί την προτιμᾶς τὸ Λευκὸν Ρόδον; Α') διότι γίνεται κατὰ ἐτοῖς μεγαλύτερον. Καὶ τὸ Λευκὸν Ρόδον θέλει νὰ μεγαλώσῃ γρήγορα διὰ νὰ μάθῃ πολλὰ πράγματα καὶ νὰ γράψῃ ωραῖας ἐπιστολὰς ὡστε νὰ βραβευθῇ εἰς καμπίαν Κυριακήν μου, ὅπως—λέγει,—ἡ Ἀττικὴ Νύξ, ἡ δυοῖς τοῦ έφαντη 13 ἔως 14 ἑτῶν, ἐνῷ τὸ Λευκὸν Ρόδον εἶναι μόνον δέκα! Β') διότι εἶναι πάντοτε προσκεκλημένα 30 ἔως 35 παιδιά. Κάτιον μέραν μεγάλην διασκεδασιν, γράφει· παιζομεν

χαρούμενη και τόσον όλιγον διαρκούν αι λύπαι μου, ώστε νομίζω άπεναντίας δτι ή χαρά είνε διαρκής και ή λύπη παροδική...

Καὶ ὁ Ἐραστὴς τῆς Φύσεως γράφει ωραία πράγματα. Ἀγαπᾷ τὰ Χριστούγεννα, διότι αὐτὴν τὴν ήμέραν ἔλθεν εἰς τὸν κόσμον ὁ κύριος ήμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὄποιος «ἔξαιρετικῶς ηὐλόγησε τὰ παιδιά καὶ ἔλεγε : Μακάριοι οἱ ὄντες ὡς τὰ παιδιά.»

Ἡ Γυνφτοκούλα γράφει; «Ἡ ήμέρα ποῦ φορῶ κανούργιο φόρεμα μου φαίνεται ή καλλιτέρα ὅλου τοῦ χρόνου. Ὄταν παρουσιάζωμαι ἔξαφνα στολισμένη, ὅλοι εἰς τὸ σπίτι μὲ θαυμάζονται, ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ ὡς τὸν "Ἐκτορα, τὸ σκυλάκι μας. Τι κοίμα δύως η εὐχα-

ρεστησις αὐτῇ νὰ διαφορῇ τόσον δλίγον καὶ νὰ εἶνε τόσον σπανία!...»

Ἄ, πολὺ φιλάρεσκος μου φαίνεται αὐτὴ η Γυνφτοκούλα! Κ' ἐγὼ χαίρομαι πολὺ δταν πρόκειται νὰ βάλω καινούργιο φόρεμα.

«Δκούμβοῦσα μὲ τὸν ἄγκωνα εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐπεριένα ἀπέναντι την τὴν ἀπόφασιν.»
(Σελ. 393. στήλ. 6').

ἄλλοι ὑπάρχουν καὶ ἀλλα τόσον ύψηλοτεραι εὐχαριστήσεις, ἀπὸ τὴν ἰκανοποίησιν τῆς φιλαρεσκείας...

Ἴδου τώρα η χαριτωμένη και τόσον εἰλικρινής ἐπιστολὴ τῆς Ἐφιμίης.

Ἄγαπητὴ Διάπλασις

Ἐπειδὴ φοβοῦμαι μήπως κουρασθῆς ἀπὸ τὰ πολλὰ καλά, τὰ δοκοῦσσης, διὰ νὰ φέρω τὴν ισορροπίαν, ἀν καὶ εἶνε φόβος μήτως παρεξηγηθῶ, ἐν τούτοις χάριν τῆς ποικιλίας, ή ἐποία τόσον ἀρέσει εἰς τὸν Ἀνανίαν, ἔξομολογοῦμαι δτι ή καλλιτέρα ήμέρα τοῦ ἔτους κατ' ἐμὲ είνε η ήμέρα τῆς ἐνάρκεως τῶν . . . παύεσσων.

ΕΡΜΙΝΗ

«Οχι, Ἐφιμίη, δὲν παρεξηγεῖσαι. Ο Ὁλυμπιονίκης, σὰν νὰ το ἥξευρε, σὲ δικαιόλογει λαμπρά. Ἀκούσε τί λέγει : "Ἄν προτιμᾶς τὰς διακοπάς, μὴ νομίσῃς δτι εἴμαι δκνηρός, ἐπειδὴ οι βαθμοὶ μου δὲν δεικνύουν δτι εἴμαι τοιούτος" (καὶ οἱ ἐδίκοι σου, ἐλπίζω, Ἐφιμίη!) ἀλλ' εἶνε τόσον κοπιαστικὸν ἐν σχολικὸν ἔτος! (καὶ ἐπομένως τόσον ποθητὴ και δικαία η ἀγάπαυσις, δται δὲν ἀναπαύεται κανεὶς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὅπως οἱ

ἀμελεῖς μαθηταὶ...) Ἐν τούτοις μὴ νομίσῃς δτι μενα ἀργός καὶ κατὰ τὰς διακοπάς, ὅχι ἐργάζομαι τούλαχιστον δύο ὥραις τὴν ἡμέραν, ἐπειδὴ τῶν Κυριακῶν και τῶν εορτῶν.» Ἀκόμη καλλιτέρα. Ὁλυμπιονίκη!

Ο Φοῖβος Ἀπόλλων λέγει. «Ἡ καλλιτέρα ήμέρα τοῦ χρόνου μου εἶνε ἔκεινη, κατὰ τὴν δύοπαν μου δίδει ή μαμμά μου ἐπτὰ (ἀρ. 7) δραχμὰς διὰ τὸν πατέρα τὴν ἐγγραφήν μου εἰς τὴν Διάπλασιν τῶν Παιδῶν. Ἰδού πραγματικῶς μία ωραία ήμέρα διὰ τοὺς φίλους τῆς Διάπλασεως!

Ἡ Μυροβόλος Αὔρα ἀπαντᾷ δτι ή καλλιτέρα τῆς ήμέρα εἶνε ἔκεινη, καὶ ήν οἱ γονεῖς τῆς ἔορτάζουν τὰ γενέθλια τῶν. Ὑποθέτω δμως δτι αὐταὶ αἱ ήμέραι θὰ εἶνε δύο, ἐκτὸς δὲν διὰ πατέρη τῆς και ή μήτηρ τῆς ἐγενήθησαν τὴν ιδίαν ήμέραν.

Ἡ Λάφυη, ἀρχεῖται νὰ σημειώσῃ τὴν καλλιτέραν της... νύκτα. Μάλιστα νύκτα και ὅχι ήμέραν. Ἰδού δὲ πῶς ἔχηγεται τὸ παράδοξον αὐτό. Ἀλλοτε διὰ τὴν Λάφυην, ή εὐτυχεστέρα ήμέρα ήτο ή ἔορτή της και συγχρόνως ή ἔορτή τοῦ παπποῦ της. Τώρα δμως, ἀφότου εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ ὅχι μόνον τὸν παπποῦ της, ἀλλὰ και τὴν μητέρα της και ἀκόμη δύο τῆς ἀδελφάς, ή ήμέρα αὐτὴ τῆς φέρνει γλυκυπτίκρους ἀναμνήσεις: «διότι—γράφει,— αἰσθάνομαι και μάποιαν εὐχαριστησιν, δται συλλογίζωμαι δλοὺς ἐκείνους, δσους ἡγάπησα και με ἡγάπησα. Τοὺς βλέπω ἔκεινην τὴν νύκτα εἰς τὸν υπνον μου νὰ ἔρχωνται μέσα εἰς ἐνα κρυστὸ σύννεφο και νὰ μου δμιοῦν... "Ω, πόσην εὐχαριστησιν αἰσθάνομαι τότε! Αὐτὴ εἶνε δι' ἐμὲ η πλέον εὐχάριστος νῦξ τοῦ ἔτους.—Σοῦ γράφω τοιουτοτρόπως, ἀγαπητή μου Διάπλασις, ποια νῦξ τοῦ χρόνου εἶνε η καλλιτέρα δι' ἐμὲ. Ἀλλὰ ποια ήμέρα εἰμπορεῖ νὰ την φθάσῃ; ποιαν ήμέραν εἰμπορῶ νὰ αἰσθανθῶ, δ, τι αἰσθάνομαι τὴν νύκτα ἔκεινην;» Ἐ, δὲν εἶνε συγκινητικόν;

Ἐπίσης συγκινητικὴ μου φαίνεται η ήμέρα τὴν δοπιάν σημειώνει τὸ "Ἡσυχο Ἀεράκι": «Ο πατήρ μου, γράφει, ἔνεκα τῶν ἐργασιῶν του ἐπὶ 7—8 μῆνας λείπει διαρκῶς εἰς τὴν Αίγυπτον, ήμεις δὲ μένομεν ἐδῶ μόνοι. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰν τὴν δοπιάν αἰσθάνομαι δται βλέπω τὸ ἀτμόπλοιον που φέρει τὸν πατέρα μου, νάγκυνθοβολῆ εἰς τὸν λιμένα μας. Ποιά ήμέρα διναται νὰ υπάρξῃ καλλιτέρα δι' ἐμέ;» Ὡ, ἔχεις δίκαιον, "Ἡσυχο Ἀεράκι!

Ο Λόν Κιχώτης ἀπαντᾷ δτι προτιμᾶς τὴν ήμέραν τῆς ἔορτῆς τῆς μητρός του. Κατ' αὐτὴν ἔορτάζει και η μεγάλη του μήτηρ, διότι εἶνε η ήμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἀλλ' ὅρα γε ἐνόσησα καλὰ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Λόν Κιχώτη; Αὐτὸ ἐννοεῖ πραγματικῶς; «Ἡ μήπως ἔσορτὴν τῆς μητρός ὄνομάζει ποιητικῶς τὴν 25 Μαρτίου;—Κανεὶς εἰς τὸ σπίτι δὲν ἔμπορεσ νὰ μου εἰπῇ.

Και τώρα χωρὶς σχόλια, χωρὶς παρατηρήσεις, θάντις γράψω τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μινωταύρου. Είχα τὸν λόγον μου ποὺ την δημοσιεύει τελευταίαν:

Ἄγαπητή μου Διάπλασις, χαῖρε! Θέλετε νὰ μάθετε ποια εἶνε η καλλιτέρα μου ήμέρα, ἀπὸ δλας τὰς ήμέρας τοῦ χρόνου. Αὐτὸ τὸ πράγμα ποτὲ δὲν ἐσκέφθη νὰ το ἔξετάσω. Ἀλλὰ τώρα γίνεσθε σεῖς αἵτια νὰ το κάμω.

Κατὰ πρώτον εδρέθην εἰς ἀμηχανίαν μη δυνάμενος νὰ εκλέξω τὸ ζητούμενον, διότι ἐγὼ έχω τὴν συνήθειαν νὰ μή

βλάπτω ποτὲ κανένα, ἐπομένως ούτε ἐμὲ βλάπτει κανεὶς. Διὰ δὲ μεγαλύτερα δυστυχήματα, τὰ δποῖα διευθύνονται ἀπὸ ἀνωτέρων τινὰ δύναμιν, ποτὲ δὲν παραπονοῦμοι, διότι ἀπὸ σᾶς ἐμαθον δτι ούδεν κακὸν εἶνε ἀμοιρον καλοῦ. Μὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς δρους τῆς ζωῆς μου, θάμαρτησω ἀν εἶπω δι' ήμέρων τινὰ δτεν ήτο καλή.

Δὲν μοῦ ἀφαιροῦσιν δμως οἱ δροὶ ούτοι τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέξω μίαν ἀφ' δλας τὰς καλὰς ήμέρας, τὴν καλλιτέραν. Καὶ ὡς τοιάντην ἔξελεῖα τὴν ήμέραν τῆς μετανοίας, κατὰ τὴν δοπιάν ἔξομολογοῦμαι δλας τὰς ἀμαρτίας μου εἰς τὸν Ἀγιον Πνευματικὸν και μετανοῶ διὰ αὐτάς, αἰσθάνομαι τὴν καρδιαν μου ἐλαφράν και καθαράν, και χαίρω διότι είμαι δέιος νὰ μεταλάβω τὸ σῶμα και τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου ήμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ και Σωτῆρος τῆς ἀνθρωπότητος. Αὐτὴ λοιπὸν ή ήμέρα εἶνε η καλλιτέρα ἀπὸ δλας τὰς ήμέρας τοῦ χρόνου μου.

Σᾶς ἀπάλλαξμα διανομητής σας και φίλος σας

ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Ἀναπνέω... Τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς ἐργασίας μου ἐτελείωσε. Εμάζευσα τὰ χειρόγραφά μου, τὰ ἐτακτοποιησα και τὰ πάρεδωσα εἰς τὴν Διάπλασιν. Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἡ Διάπλασις τὰ ἀνέγνωσεν δλα, τὸ ἐν κατόπι τοῦ ἀλλου. Μὲ τὶ ἀγνωτὸν παρηκολούθουν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της ἐνῷ τα ἀνεγνώσκει! Ἀρά γε θὰ ἔμενεν εὐχαριστημένη; ή θά τα ἔσχιζε διὰ νὰ τα ξαναγράψῃ ἔκεινη; Ἀκουμβοῦσα μὲ τὸν ἀγκῶνα εἰς τὸ τραπέζιον, — τραπέζι και ἐπερίμενα ἀπέναντι της, τὴν ἀπόφασιν, — τὴν ἔγκρισιν ή τὴν καταδίκην. Η καρδία μου ἔκαμψε τικτὰ και δσω η Διάπλασις ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος, τόσον ηὔξανον οἱ παλμοὶ τῆς ἀγνίας μου.

Ἐξαφνα ἡσθάνθην ἔνα δυνατώτερον παλμόν. Νά, η χυρία Διάπλασις ἐτελείωσεν... ἐτοιμάζεται νὰ δμιλήσῃ... δμιλεῖ και — ω τι εύτυχια! — χαμογελᾷ.

Ἀγάπη μου, εἶπε εἰμι κατευχαριστημένη. Εγράψεις ωραίστατα· δλίγα πράγματα μόνον θὰ διορθώσω και θὰ στείλω τὰ χειρόγραφά σου εἰς τὸ Τυπογραφεῖον.

Άπο τὴν χαράν μου ἔμειγα ἀφωνος... Μόνον ἐν εὐχαριστίᾳ κατώρθωσα νὰ ψιθύρισω.

Οχι, ἐγὼ πρέπει νὰ σε εὐχαριστήσω, μου εἶπεν η Διάπλασις, ποὺ με ἀπήλλαξες ἀπὸ τὸν κόπον, χωρὶς νὰ ζημιωθοῦν διόλου τὰ παιδιά. Δι' ἔνα πράγμα μόνον ἀπορῶ: Πῶς δὲν ἔχεις καρμίαν εὐφυολογίαν τοῦ

Ἀνανία;

Δὲν ηθέλησε νὰ πῆ τίποτε ἔχοντο, ἀπήντησα. Πρώτον διότι είνε λιγάκι ἀνόρεκτος, ἐπειδὴ ξεύρετε, εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ γράψῃ αὐτὸς τὴν κρίσιν...

Τὸ ξεύρω, εἶπεν η Διάπλασις μειδιώσα. Επειτα;

Ἐπειτα τὰς εὐφυολογίας τὰς φυλάττει διὰ τὸν Γ' Ρεμβασμόν, τὸν δποῖον θὰ κάμη εἰς τὸ προσεχές φύλον.

Και ναὶ μὲν ηθέλησε νὰ με βοηθήσῃ μὲ προθυμίαν—ἀλλὰ χωρὶς εὐφυολογίας.

— Καλά. Ελα λοιπὸν τώ

ρίαν ήτο απηγορευμένη εἰς τὸν κ. Σέργιον καὶ διὰ θὰ ἔφευγε πάλιν, μόλις ἐπανέβλεπε τὸν πρύγκηπα Ναρκίνην, τὸν πατέρα του ἥπατο νὰ ἐλπίζῃ διὰ διὰ μάθη τὰ νέα. Εἰς πόλιν μικράν ὡς τὸ Πέρμον, μαζίνει κανεὶς ἀμέσως διδίδητο συμβῆ. Οἱ Ναρκίναι ήσαν πολὺ γνωστοὶ εἰς τὸν τόπον καὶ ἀγαπητοὶ μάλιστα. Ἐν ἡ περιπτώσει διὰ θὰ διειδέσθετο ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ εἰδῆσις τῆς συλλήψεως του διὰ διειδέσθετο ἀμέσως... Τὸ γεγονός αὐτὸν θάτετέλει τὸ θέμα πάσης συνομιλίας. Ἐκτὸς τούτου θὰ εἴχεν ἡδη ἐγκαθειρχῇ εἰς τὸ φρούριον

«Ναί, ἔλεγε καθ' ἔαυτὸν ὁ Γιάννης διὰ θὰ μείνῃ εἰς τὸ Πέρμον καὶ ἡ Καγέττη θὰ μείνῃ μαζὶ του... Μετ' ὅλιγας ημέρας θὰ φύγωμεν ἀπὸ ἐδαφοῦς καὶ θὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός... Ω, ἡ Καγέττη θὰ εἶναι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής εἰς τὸ σπίτι του κ. Σέργιου... καὶ δύμως...»

Καὶ ἡ καρδία τοῦ δυστυχοῦς Γιάννη ἐσταράσσετο, ἐνῷ ἐσυλλογίζετο δὲ ἀυτὰ τὰ πράγματα.

Ἐν τούτοις ἐπλησίασκον ἔννεα ώραι καὶ διὰ Σέργιος δὲν εἴχεν ἐπιστρέψθει εἰς τὴν «Εὔδρομον Οίκιαν». Καθὼς ἔλεγεν ἡ Κορνηλία, δὲν ἐπρεπε πλέον νὰ τὸν περιμένουν παρὰ τὴν νύκτα, ἡ τούλαχιστον εἰς ώραν ἀρκετά προχωρημένην, διὰ θὰ ἐπέστρεφε χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νάναγνωρισθῇ καθ' ὅδον

«Τότε, ἐσυλλογίζετο ὁ Κασκαμπέλ, δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ παρευρεθῇ

«Πρόκειται περὶ μυστικοῦ τοῦ Κράτους.» (Σελ. 397, στήλ. γ')

εἰς τὴν πρώτην μας παράστασιν... Ἀλλὰ τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἐγὼ δὲν λυποῦμαι καθόλου δι' αὐτό. Καλλίτερα ποῦ δὲν θὰ εἴναι ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῃ τὰ χάλια μαζ... Θὰ γίνη μία παράστασις, ποῦ ὁ Θεός νὰ την κάμη καλλιτεχνικήν! Ναί, ὠραῖα μὰ την ἀλήθειαν θὰ παιᾶν ἐγὼ τὸν Φρακάσσαρ μὲ τὴν ἀνησυχίαν που ἔχω! Ἀμεὶς ἡ Κορνηλία, ποῦ δὲν θάχῃ 'έτονοῦ της μὴν ἐπαύει τίποτε διὰ Σέργιος... Ἀμεὶς ὁ Γιάννης, ποῦ θὰ συλλογίζεται αἰώνιως τὴν Καγέττην; Ἀμεὶς ὁ Ἄλεκος καὶ ἡ Ναπολέανα, ποῦ εἶναι τόσον λυπημένα τὰ παιδιά, μὲ τὴν ἴδεαν διὰ δέν θὰ ξαναβούν τὴν Καγέττην τους; Ω, παιδιά μου! πολὺ φοβοῦμαι μήπως μᾶς σφυρίζουν ἀπόψε! Ο, τι κάμη πειὰ ὁ Μακρολέκας! Αὐτὸς θὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψη τοῦ θιάσου!»

τοῦ Πέρμου, διὰ νὰ δικασθῇ ἐκεῖ τόσῳ τὸ καλλίτερον! Ἐγὼ δὲν λυποῦμαι καθόλου δι' αὐτό. Καλλίτερα ποῦ δὲν θὰ εἴναι ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῃ τὰ χάλια μαζ... Θὰ γίνη μία παράστασις, ποῦ ὁ Θεός νὰ την κάμη καλλιτεχνικήν! Ναί, ὠραῖα μὰ την ἀλήθειαν θὰ παιᾶν ἐγὼ τὸν Φρακάσσαρ μὲ τὴν ἀνησυχίαν που ἔχω! Ἀλλὰ διὰ τὸν Κασκαμπέλ, ἀπό της οἰκογένειας... ἐκτὸς ἀν' θιάσον διὰ νὰ τὸν καθηγάχῃση, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ὄδον, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τοῦ Πέρμου εἰς τὴν ἐπαύλιαν τῆς Βάλσκας. Διὰ τῆς ὄδου ταύτης βεβαίως θὰ μετεφέρετο διὰ κατάδικος, ἀν' εἴχε συλληφθῆ ὑπὸ τῆς

«Κύριε; εἰπεν ὁ Μακρολέκας.

— Τί τρέχει;

— «Ελαβα ἔνα γράμμα.

— Γράμμα;

— Μάλιστα ἔνα γράμμα... διὰ τὸ

ἔφεραν.

— Δικό μου;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποιός το ἔφερε;

— «Ενας μουζίκος.

— Μουζίκος;

— Μάλιστα, μουζίκος... ἐκτὸς ἀν δὲν

μισεν διὰ διὰ τὸ κύριος του θάπεθυησκεν ἀπὸ ἀσφυξίαν καὶ ἥρχισε νὰ λύνῃ τὸ λαιμόδητην του.

«Ἀλλ' ἔξαιρης ὁ Κασκαμπέλ ἀνεπήδησε καὶ μὲ ἐν δυνατὸν λάκτισμα ἐξεσφενδόνισε τὸ κάθισμά του μέχρι τῶν τελετάιων θραύσιων τοῦ ἀμφιθέατρου. Κατόπιν ἐστράφη παράφορος πρὸς τὸν Μακρολέκαν καὶ του ἔδωκεν ἀποτόμως μίαν κλωτσιάν, ἀπὸ ἔκεινας πού του ἔδειν εἰς τὰς παραστάσεις. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φοράν, δὲ ὑπηρέτης την ἐδέχθη ὅλην εἰς τὰ διπισθεν τοῦ σώματος καὶ παρ' ὅλην γὰρ πάθη διὰ τὸ κάθισμα... Μάτι; ἐτρελλάθη λοιπὸν διὰ κύριος του;

— «Ε! ἔ! ἔ! ωχ! ἀνέκραξεν ὁ Μακρολέκας, νομίζετε, κύριε μου, διὰ κάμνουμε παράστασιν:

— Ναι! παράστασιν! λαμπτάν, ωραίαν παρρράστασιν! Ποτὲ δὲν ἔκαμψαν τὸσον ωρραίαν παρρράστασιν! ανέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ, προφέρων ἐπανελημμένως τὸ ρ, ὅπως ἔκαμψε πάντοτε εἰς τὰς στιγμὰς τῶν μεγάλων του συκινήσεων.

Καὶ πρὸ της ἀπαντήσεως ταύτης ὁ Μακρολέκας ἡναγκάζθη νὰ σωπτοῦρει τὸσον ωρραίαν παρρράστασιν τοῦ κατόπιος Σάντος Πάνθας. Ἀλλ' ἔως νὰ γίνη αὐτό, δὲν πρέπει νὰ πῆγες οὐδὲ λέγινη μάθη, διὰ μέσον οἱ φυσονεροὶ καὶ μᾶς τα χαλάσουν!.. Ἐνησοῖς λοιπόν;..

— Αλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κασκαμπέλ ἀπεισφράγισε τὴν ἐπιστολήν, ἐσκούπισε πρῶτα τὸν δεξιὸν καὶ κατόπιν τὸν ἀριστερὸν ὁρμαλμὸν καὶ την ἀνέγνωσεν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

— Ω, τι φωνὴν ἔξεβαλε τότε — φωνὴν ὡς ἐκ λάρυγγος πνιγομένου! Τὸ πρόσωπον του ἡλλοιώθη... κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης νευρικῆς κρίσεως, ὥστε ἐνῷ θελεν, ἐνῷ ἥγωνίζετο νὰ ὀμιλήσῃ, ἐν τούτοις δὲν ἡδυνατο νάρθρωση λέξιν!

— «Α, δὲν ἔχει ἐδῶ ἐκ τὸς ἄν...» Πρόσεξε! Βλέπεις αὐτὸν ἐδῶ τὸ γράμμα;

— Το γράμμα τοῦ μουζίκου;

— Τοῦ μουζίκου, μάλιστα. Κύτταξε καλά, καθίμενε...

— Πολὺ καλά.

— Νὰ μὴν εἰπῆς τίποτε σὲ κανένα...

— Πολὺ καλά.

— Οὔτε 'έτο Γιάννη, οὔτε 'έτον 'Αλέκο, οὔτε 'έτη Ναπολέανα...

— Πολὺ καλά.

— Οὔτε 'έτη Κορνηλία τὴν γυναικά μου, προπόντων εἰς αὐτήν...

— Πολὺ καλά.

— Γιατί θά σε γάρω ζωντανό, κακομορή!

— Ζωντανό;

— Ναι, ζωντανό γιὰ νὰ το αἰσθανθῆ! Η πρότοις ἀπειλῆς, ὁ Μακρολέκας φυσικά ἥρχισε νὰ τρέμη σύσσωμος...

Τότε ὁ Κασκαμπέλ τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸν ώμον καὶ ἐφιθύρισεν εἰς τὸ αὐτὸν του μὲ τὸν ἐκτάκτου σοβαρθῆτος:

— «Ακούσε, Μακρολέκα! Πρότειται περὶ μυστικοῦ τοῦ Κράτους. Ή περιδεῖα μου, βλέπεις, κακμενει χρότον. Είμπορει γὰρ διοτριβῶ καὶ διοικητὴς καμπιᾶς γήσου, ποὺ γὰρ εἶνε μέσον εἰς τὴν ξηράν, ὅπως ἔνας κάποιος Σάντος Πάνθας. Ἀλλ' ἔως νὰ γίνη αὐτό, δὲν πρέπει νὰ πῆγες οὐδὲ λέγινη μάθη, το μάθουν οἱ φυσονεροὶ καὶ μᾶς τα χαλάσουν!.. Ἐνησοῖς λοιπόν;..

— Νά, μοῦ γράφουν... μοῦ ὄρίζουν συνέντευξιν... Τέτοιο πράγμα ποτὲ δὲν θά σου τύχησένα, κακομορί Μακρολέκα. μέ ψος μυστηριώδες:

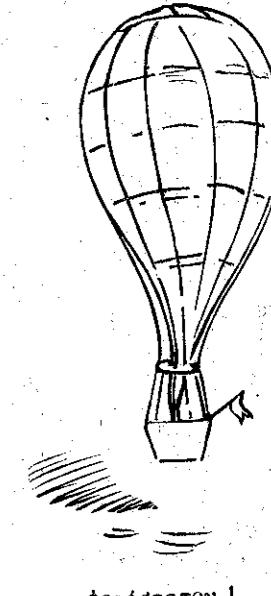
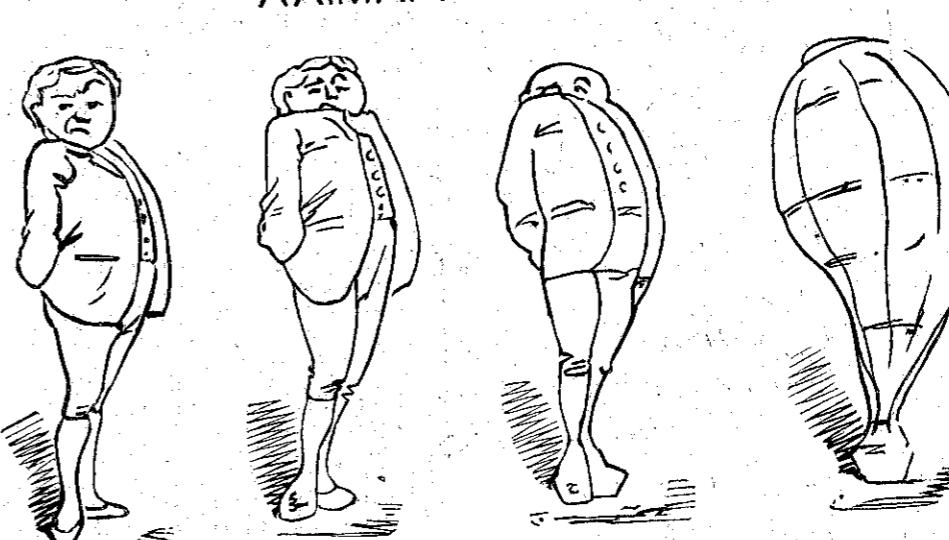
— «Ω, ποτέ! ἀπήνησε κατάπληκτος ὁ Μακρολέκας; ἐκτὸς ἀν.

— Δηλαδή; Τι εἶχε εἰς τὸν νοῦ του. Λέγων τοῦτο ὁ Μακρολέκας, οὐδεὶς ποτὲ ηδύνηθε νὰ μάθῃ!

(«Επειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΙΜΑΡΓΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Ο μικρὸς Βαρελάκης ὅπως ἐτρωγε καὶ ἐφούσκονεν, ἐφούσκονεν, ως ποῦ κατίντησεν... ἀρρόστατον!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
(Συνέχεια· τός σελ. 381)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΙΣΚΟΝ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΝΤΩΝΙΑΣ

"Οταν ή Δέα, — διότι ήτο πραγματικός ή Δέα, — ένδεδυμένη κατάλευκα και ώραια ως ἄγγελος, ἔσηλθεν ἀπό τὴν οὐκίαν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἐκκλησιαν, ὅπου ἐπρόσκειτο νὰ κάμῃ τὴν πρώτην τῆς Κοινωνίαν (κατὰ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τῶν Δυτικῶν,) καὶ εἶδε τὸ ἀδύνατον καὶ ρακένυτον παιδίον, τὸ ὄποιον ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, εὐθὺς ἀμέσως δὲν ἐγνώρισε τὸν παιδικὸν τῆς φίλου. 'Ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν 'Δέα! Κελίνα! δὲ τὸν ἐμάγυτευσεν. Εὔθυς τότε ἐτρέξε πλησίον τοῦ καὶ ἐνῷ ή ἀγαθὴ μαύρη τὸν ἐπεργεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἐκείνη ἔθλιψε τὴν ἀκτένιστον κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ μικροῦ τῆς στήθους, μὲ κίνδυνον νὰ λερώσῃ τὸ λευκόν τῆς φόρεμα καὶ τὸν ἀραχνοειδῆ τῆς πέπλου, οὕτω δὲ τὰ δάκρυα τῆς Δέας ἔβρεξαν πρῶτα τὸ φλέγον μέτωπον τοῦ Φίλιππου, ἐνῷ ἀπίγνετο πρὸς τὴν εὐτυχίαν του.

'Η Δέα δὲν ἥλπιζε ποτὲ νὰ ἰδῃ τὸν Φίλιππον εἰς τοιαύτην κατάστασιν. Ἐπὶ μῆνας τώρα τον ἐπερίμενεν. Οσάκις τὸν ἐσυλλογίζετο (καὶ τὸν ἐσυλλογίζετο ἀκαταπαύστως) τὸν ἔβλεπε μὲ τὴν φαντασίαν τῆς, ὅπως τὸν εἶχεν ἰδῇ τὴν τελευταίαν φοράν ποῦ συνηγρήθησαν—πλούσιον, ὑγιῖς, εὐτυχῆ, φαιδρόν... Οὕτω ἥθελε νὰ τὸν ἐπανίδῃ, οὕτω ἥλπιζεν... Καὶ τώρα τὸν ἐπανέβλεπε πτωχόν, ρακένυτον, ἀσθενῆ, δυστυχῆ!... 'Αδάρφορον ὅμως! 'Η Δέα τὸν ἐδέχθη μὲ ἀνοστάτας ἀγκάλας, καὶ ἵσα-ἴσα ἐπειδὴ ήτο πτωχὸς καὶ δυστυχὴς τὸν ἡγάπα τώρα περισσότερον.

"Οταν ὁ θεῖος τῆς Δέας, ἀρ' οὐ εἰς μάτην προσεκάθησε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς Γαλλίαν τὸν ἀδελφὸν του, τὸν καλλιτέχνην τῶν αἱρίων ἀγαλμάτων, ἀνωκόδομησε τὴν ἔπαιδον Δετράβα, — ή Δέα τὸν παρεκάλεσε θερμῶς νὰ διατηρηθῇ ὅπως ήτο ὁ οἰκίσκος, εἰς τὸν ὄποιον εἶχε κατοικήση ἀλλοτε ὁ Φίλιππος μὲ τὴν θείαν Ἀντωνίαν, διὰ νὰ ἐπανεύρῃ δταν θὰ ἐπέστρεφεν ὁ φίλος τῆς εἰς Νέαν Ὀρλεάνην ὅ,τι εἶχε τὸν ἀγαπήσῃ.

Μετὰ τὴν ἔξαφάνισιν τοῦ Λίλισελ, ή Κελίνα ἀπεφάσισε πλέον «ναπόσυρθῇ ἐκ τοῦ ἐμπορίου» καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ θείου τῆς Δέας, μετεκομίσθη εἰς τὴν ἔπαιδον Δετράβα, διὰ νὰ εἶναι πάντοτε πλησίον τοῦ κορασίου, τὸ ὄποιον ἐλάττευε, καὶ νὰ τὸ περιποιῆται, ὅχι πλέον ὡς ὑπηρέτρια, ἀλλ' ὡς ἀλλη μήτηρ. Καὶ οἱ δύο τότε ἐφιλοτιμήθησαν νὰ στο-

λίσουν τὸν οἰκίσκον τῆς Ἀντωνίας δον καλλίτερα ἡμποροῦσαν, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτὸν μὲ εὐχαρίστησιν ἐκείνος, τὸν ὄποιον καὶ αἱ δύο ἡγάπαν τόσον τρυφερῶς.

Διὰ τοῦτο ὁ Φίλιππος, δταν συγῆλθεν ἀπὸ τὴν λυποθυμίαν καὶ ἡγοιζε τοὺς ὄφθαλμούς, εὐρέθη ἐπάνω εἰς τὴν ἴδιαν ἐκείνην μικραν καὶ λευκὴν κλίνην, εἰς τὴν ὄποιαν ἐκοιμάτο καὶ ἀλλοτε, δταν ἐκατοικοῦσεν ἐκεῖ μὲ τὴν θείαν του. "Ω, πῶς την ἡγάπα ἐκείνην τὴν Εκκλησιαν, ὅπου ἐπρόσκειτο νὰ κάμῃ τὴν πρώτην πρώτην τῆς Κοινωνίας (κατὰ τὰ θρησκευτικὰ ἔθιμα τῶν Δυτικῶν,) καὶ εἶδε τὸ ἀδύνατον καὶ ρακένυτον παιδίον, τὸ ὄποιον ἐκάθητο παρὰ τὴν θύραν, εὐθὺς ἀμέσως δὲν ἐγνώρισε τὸν παιδικὸν τῆς φίλου. 'Ἄλλα καὶ τὴν φωνὴν 'Δέα! Κελίνα! δὲ τὸν ἐμάγυτευσεν τὸν Φίλιππον.

'Ἐπὶ τίνας στιγμὰς ὁ μικρὸς ἀσθενῆς δὲν ἐπόφερεν οὔτε λέξιν, ἀρκούμενος νὰ βλέπημε μειδίκα τὰ δύο ἡγαπημένα ἐκείνα πρόσωπα. Τέλος ἡρώτησεν:

— 'Εδώ εἶναι οἱ Λίλισελ;

— 'Ακούσατα τὸ δόνομα τοῦτο ή Κελίνα εἰς τὰς ἡρωτήσεις τῶν ἐνδιαφέροντας:

Πρώτη λοιπὸν ή Μαρίδα τοῦ Φαλίρου ἐδήλωσεν δτι θὰ παρευρεθῇ μὲ τὸν πατέρα της καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν της τὸν μικρότερον. Κατόπιν ή Πέργα Σκαρδάλου, μὲ τὸν πατέρα της καὶ αὐτή, καὶ τὰ δύο μικρὰ ἀδελφάκια της. Τρίτος ἐδήλωσεν ὁ Χαλασμὸς Κόδουν. 'Άλλ' αὐτοῦ πρέπει νὰ παντήσω εἰς τὰς ἡρωτήσεις ποὺ μου κάμεν: α) καὶ ἐκεῖνος, δτι ποτὲ θὰ σε συνοδεύῃ ποτὲ τὸν μερικὸν παιδιά — πολὺ καὶ πατέρα καὶ καλοὶ μου φίλοι; — ἐκφράζουν φόβους περὶ ἀποτυχίας τῆς Ἱητούσας ἀδειῶν νὰ παρευρεθῇ μόλις δὲ την λάθη θὰ γράψῃ εἰς τὸν Χ. Συρμόπουλον τὴν δήλωσιν της. Τώρα πρέπει νὰ παντήσω εἰς τὰς ἡρωτήσεις ποὺ μου κάμεν: δτι αὐτὸν δὲν εἶναι λόγος ἀποτυχίας. Βίς τὰς μεγάλας καὶ πολυανθρώπους ἑօρτας, ποτὲ δολούς δὲν εἶναι γνωστοί πρὸς ἀλλήλους σχηματίζονται δύος ὅμιλοι ἀπὸ γνωστούς καὶ καθένας συνομίλει καὶ διασκεδάζει μὲ τὸν κύκλον του, μὲ τοὺς γνωστούς του.

— 'Επειτα θὰ γίνουν ἐκεῖ διὰ τῶν μεγαλέρων καὶ πολλαὶ γνωριμίαι, διότι καὶ αὐτὸς είνε δὲ σκοπὸς τῆς ἑօρτας: νὰ γνωρίσουν μεταξὺ οἱ συνδρομηταί μου, δὲν εἰμι πρόσωπον τὸν διαπρεπόντων κυριών, ἐκ τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας της. Τρίτος ἐδήλωσεν ὁ Χαλασμὸς Κόδουν. 'Άλλ' αὐτοῦ πρέπει νὰ δημοσιεύσω δλόκηρον τὴν ἐνθουσιώδη καὶ μεγαλόφρονα ἐπιστολήν, δτι ποτὶα διασκεδάζει καὶ μερικάς ἀμφιβολίες:

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, δπως χαῖρο καὶ ἀγάλλομαι ἔγω! 'Εάν ξενερες πόσον ἱλεύω τοὺς ἀγάλλητους μου συναδέλφους: που εἶχον αὐτὴν λαμπρῶν ἔδειν! Θὰ ἔδεια κατί τι, ἀν ἡτο δυνατῶν νὰ ἐπρότεινε ἔγω πρῶτος τὴν τέλεσιν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. 'Άλλ' ἀρ' οὐ αὐτὸν δὲν γίνεται πλέον, ἀς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν με προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν ὑπερράνειαν διεῖαι με πρώτον, διὰ νὰ ἔχω τὴν διαπρεπόντων κυριών, διὰ τὸν διαπρεπόντων δηλώσας. (Οὗτος αὐτὸν δυστυχεῖ, διὰ τὸν διαδοθεῖν τὰ εἰσιτήρια. 'Άργοτερα θὰ μάθετε τὰ ὄνόματά των δτων πλέον ἀποφασισθεῖν διλα.)

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, δπως χαῖρο καὶ ἀγάλλομαι ἔγω! 'Εάν ξενερες πόσον ἱλεύω τοὺς ἀγάλλητους μου συναδέλφους: που εἶχον αὐτὴν λαμπρῶν ἔδειν! Θὰ ἔδεια κατί τι, ἀν ἡτο δυνατῶν νὰ ἐπρότεινε ἔγω πρῶτος τὴν τέλεσιν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. 'Άλλ' ἀρ' οὐ αὐτὸν δὲν γίνεται πλέον, ἀς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν με προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν διαπρεπόντων δηλώσας. (Οὗτος αὐτὸν δυστυχεῖ, διὰ τὸν διαδοθεῖν τὰ εἰσιτήρια. 'Άργοτερα θὰ μάθετε τὰ ὄνόματά των δτων πλέον ἀποφασισθεῖν διλα.)

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, δπως χαῖρο καὶ ἀγάλλομαι ἔγω! 'Εάν ξενερες πόσον ἱλεύω τοὺς ἀγάλλητους μου συναδέλφους: που εἶχον αὐτὴν λαμπρῶν ἔδειν! Θὰ ἔδεια κατί τι, ἀν ἡτο δυνατῶν νὰ ἐπρότεινε ἔγω πρῶτος τὴν τέλεσιν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. 'Άλλ' ἀρ' οὐ αὐτὸν δὲν γίνεται πλέον, ἀς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν με προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν διαπρεπόντων δηλώσας. (Οὗτος αὐτὸν δυστυχεῖ, διὰ τὸν διαδοθεῖν τὰ εἰσιτήρια. 'Άργοτερα θὰ μάθετε τὰ ὄνόματά των δτων πλέον ἀποφασισθεῖν διλα.)

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, δπως χαῖρο καὶ ἀγάλλομαι ἔγω! 'Εάν ξενερες πόσον ἱλεύω τοὺς ἀγάλλητους μου συναδέλφους: που εἶχον αὐτὴν λαμπρῶν ἔδειν! Θὰ ἔδεια κατί τι, ἀν ἡτο δυνατῶν νὰ ἐπρότεινε ἔγω πρῶτος τὴν τέλεσιν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. 'Άλλ' ἀρ' οὐ αὐτὸν δὲν γίνεται πλέον, ἀς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν με προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν διαπρεπόντων δηλώσας. (Οὗτος αὐτὸν δυστυχεῖ, διὰ τὸν διαδοθεῖν τὰ εἰσιτήρια. 'Άργοτερα θὰ μάθετε τὰ ὄνόματά των δτων πλέον ἀποφασισθεῖν διλα.)

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, δπως χαῖρο καὶ ἀγάλλομαι ἔγω! 'Εάν ξενερες πόσον ἱλεύω τοὺς ἀγάλλητους μου συναδέλφους: που εἶχον αὐτὴν λαμπρῶν ἔδειν! Θὰ ἔδεια κατί τι, ἀν ἡτο δυνατῶν νὰ ἐπρότεινε ἔγω πρῶτος τὴν τέλεσιν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. 'Άλλ' ἀρ' οὐ αὐτὸν δὲν γίνεται πλέον, ἀς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν με προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν διαπρεπόντων δηλώσας. (Οὗτος αὐτὸν δυστυχεῖ, διὰ τὸν διαδοθεῖν τὰ εἰσιτήρια. 'Άργοτερα θὰ μάθετε τὰ ὄνόματά των δτων πλέον ἀποφασισθεῖν διλα.)

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγάλλου, δπως χαῖρο καὶ ἀγάλλομαι ἔγω! 'Εάν ξενερες πόσον ἱλεύω τοὺς ἀγάλλητους μου συναδέλφους: που εἶχον αὐτὴν λαμπρῶν ἔδειν! Θὰ ἔδεια κατί τι, ἀν ἡτο δυνατῶν νὰ ἐπρότεινε ἔγω πρῶτος τὴν τέλεσιν τῆς Μεγάλης Κυριακῆς. 'Άλλ' ἀρ' οὐ αὐτὸν δὲν γίνεται πλέον, ἀς σπεύσω τουλάχιστον πρὶν με προλάβουν, διὰ νὰ ἔχω τὴν διαπρεπόντων δηλώσας. (Οὗτος αὐτὸν δυστυχεῖ, διὰ τὸν διαδοθεῖν τὰ εἰσιτήρια. 'Άργοτερα θὰ μάθετε τὰ ὄνόματά των δτων πλέον ἀποφασισθεῖν διλα.)

— 'Αγαπητή μου Διάπλασις,

— 'Χαῖρε καὶ ἀγ

